

הידעית?

שאלות ותשובות על סערת השמחה
וה"הקהל" הנדרשת מכל יהודי

מתוך שיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח

שאלה: אני מתחבר יותר ללימוד חסידות, מה לי ולריקודים?

תשובה:

הנה על זה אומרים לו, שכאשר נמצאים בזמן דשמחת בית השואבה - הרי זה ענין שהזמן גרמא. ובמילא צריכים כולם. גם יהודים שבבחינת "שמים". לשמוח בשמחת בית השואבה!

מסופר בגמרא אודות דבריו של רבי יהושע בן חנניא . . "כשהיינו שמחים בשמחת בית השואבה לא טעמנו טעם שינה" . . שזמנה נמשך כאמור, כל הלילה, עד ש"לא טעמנו טעם שינה"!

וענין זה נעשה חלק מתורה שבעל פה - תורה מלשון הוראה, והוראה נצחית ("התורה היא נצחית") - לכל אחד ואחד מישראל עד סוף כל הדורות, ולכן, כאשר יהודי יודע ולומד בתורה סיפור הנהגתו של רבי יהושע בן חנניא בשמחת בית השואבה . . הרי סיפור זה בתורה מהוה הוראה, ביחד עם נתינת כח, לכל אחד ואחד מישראל.

(ליל ו' דחג הסוכות תשמ"ה)

שאלה: אין לי כח לרקוד "באמת", אם ארקוד, זה להיות "חיצון"...

תשובה:

כאשר עושים חשבון שנמצאים כבר לאחר העבודה דחודש אלול, י"ב הימים מח"י אלול עד ראש השנה, ימי הסליחות, ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום הכיפורים, ד' ימים שבין יוה"כ"פ לסוכות, וימים ראשונים דחג הסוכות, ואף על פי כן ישנם כאלו שכל זה לא פעל עליהם, ואם כן, יכולים ליפול בעצבות ומרה שחורה, בטענה שאין להם מה לשמוח בשמחת בית השואבה. והמענה על זה, שהמעשה הוא העיקר, וכדברי אדמו"ר הזקן - שהי' פוסק בנגלה דתורה ובנסתר דתורה - שהעושה עצמו כו' הנה סופו שיהי' כן, וכנ"ל במעלת הלבושים שהם עצמם פועלים כבר שינוי המהות, ולכן צריך להיות ענין השמחה בפועל, על ידי הריקוד ברגלים, ובאופן שמרקדים באבוקות של אור.

(מאמר ד"ה ולא יכנף עוד מוריך שבת חוה"מ סוכות תשכ"א)

שאלה: איך אפשר לרקוד עד הבוקר כשאני ממש עייף?

תשובה:

גם לאחר ששמח ורקד בשמחת בית השואבה משך זמן ארוך עד שרגליו עייפות מרוב הריקוד וידיו עייפות ממחאות־כפים, ונופלת לו מחשבה להפסיק לרקוד, או שמישהו מעיר לו שהגיע הזמן להפסיק לרקוד – הרי לא זו בלבד שאינו נותן שיבלבלוהו מהשמחה, אלא אדרבה, שסוחף בהשמחה גם את (הדבר, ועל אחת כמה וכמה את) האדם המבלבל, באמרו, הקשב! ("הער זיך איין"), הנך נקרא "אדם", על שם אדמה לעליון, שהוא למעלה מכל מדידה והגבלה, וכיון שכך, עליך לצאת מהמדידה וההגבלה שלך, ולשמוח בשמחת בית השואבה באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

(מעייני הישועה תשי"ב)

שאלה: נכון שצריך לשמוח, אבל אני לא מספיק מתחבר לך, איך אוכל לרקוד ככה?

תשובה:

ומובן וגם פשוט, שככל שיחשוב שחסרה אצלו ה"עשירות" בהבנת והשגת הענין, הרי, בידעו שעומדים סביבו ורוקדים יחד עמו ארבעה־עשר צדיקים. ויודע מי הם צדיקים אלו. ובפרט שחוזרים ומזכירים אותם פעם אחר פעם בשמותיהם. ומזכירים גם שנשיא דורנו הראה באצבעו ואמר כאן יושב כו' – בודאי תגדל שמחתו ביותר וביותר!

ובאיזה מצב שיהיה ברגע שלפני זה – מספיק רק שיתבונן, יחשוב ויהרהר לרגע קטן, שעומדים על ידו ארבע עשרה צדיקים אלו, ורוקדים מתוך שטורעם בשמחת בית השואבה. ויודע – כפי שאומר נשיא דורנו – שהם מסתכלים עליו לראות כיצד הוא חוגג שמחת בית השואבה – נקל לשער איך ישמח וירקוד!...

(ליל ד' דחג סוכות תשמ"ט)

שאלה: יש הרבה מצוות שצריך לעשות בסוכות, מה הדגש על שמחת בית השואבה?

תשובה:

מלבד הזמנים הקבועים לתפילה, סעודות החג, והכנסת אורחים כו' – יש לנצל את כל הזמן לשמוח שמחת בית השואבה ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: "מצות היום בשמחה!"

(ליל ב' דחזה"מ הסוכות תשמ"ח)

שאלה: למה לא מספיק למחוא כפיים וחייבים דווקא לרקוד?

תשובה:

החילוק בין זה שרוקד בעצמו בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו לבין זה שמוחא-כף בידיו בלבד, הוא לא סתם חילוק, אלא חילוק גדול ביותר: אף על פי שגם המחיא-כף כפים היא ענין (מעין ריקוד), הרי זה בדוגמת עניית אמן אחר ברכת חבירו, שלמרות כל העילויים שבעניית אמן וכו', הרי רואים בפשטות, שכשרוצים לנצל את מירב התועלת מהפרי, באופן שהוא נעשה "דם ובשר כבשרו" בגשמיות, הרי דבר פשוט הוא (ואין צורך בראיות והוכחות לזה, וכל בני ביתו מודים בכך) זה לא נעשה כאשר מישהו אחר אוכל את הפרי והוא מסתפק בעניית אמן על ברכת חבירו, אלא דוקא על ידי שהוא עצמו אוכל את הפרי והוא עצמו מברך את ברכת הפרי המתאימה.

(שיחות קודש ה'תשנ"ב, ח"א ע' 164)

שאלה: כיצד אפשר לצוות עלי לשמוח? והלוא השמחה תלויה ברגש הלב, שאין האדם שולט עליו?

תשובה:

שאלה דומה לזו נשאלת גם לגבי מצוות אהבת ה', "ואהבת את ה' אלוקיך" – איך אפשר לצוות לאהוב את ה', דבר שהוא תלוי ברגש הלב? ומשיבים על כך שהציווי הוא להתבונן בדברים המעוררים את האהבה.

אף כאן כיוצא בזה: חג הסוכות (וכן פסח ושבעות) הם זכר ליציאת־מצרים. כל המתבונן בניסי יציאת־מצרים באופן מעמיק עד ש"חיי" את הגאולה מחדש, מובטח כי יבוא לידי שמחה גדולה.

ויש להוסיף: שמחה זו היא שמחת הנפש בלבד, שמחה רוחנית. והואיל וגם הגוף צריך לשמוח, בשמחה גשמית. אין דיי בהתבוננות זו, אלא יש לשמחו דברים המביאים לו עונג ושמחה – "אין שמחה אלא בבשר ויין".

(ליל שמחת תורה תשל"ז)

שאלה: כיצד תובעים ממני לשמוח בשמחת בית השואבה. ולהוסיף בזה מלילה ללילה – בו בזמן שנמצאים בגלות?!

תשובה:

והמענה לזה – כאמור לעיל – שכל ענין הגלות אינו אלא כדי שיהיה הענין ד"כן ירבה וכן יפרוץ", וכאמור, יהודי נמצא במעמד ומצב כזה שהוא "רואה את הנולד", ובמילא, ביכלתו לרקוד ולשמוח בשמחת בית השואבה.

ולא עוד אלא שהוא רוקד גם ברחוב – רחוב שאינו "רשות היחיד", ד"יחידו של עולם", כי אם "רשות הרבים" – ע"פ תורה. . ואעפ"כ, לא זו בלבד שהרחוב אינו מפריע ומבלבל לשמחת בית השואבה, כך שיהודי יוצא לרחוב (רשות הרבים) ושם רוקד ושמח בשמחת בית השואבה, אלא עוד זאת, שהוא פועל שהרחוב עצמו ירקוד ("די גאס אליין זאל טאנצן"), ועד שכולם יראו שזהו רחוב חסידי ("א חסיד'ישע גאס")!

(ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ה)

שאלה: מדברים על שמחת בית השואבה, אין זה קשור לקבלת פני משיח?!

תשובה:

ויש להוסיף ענין עיקרי בנוגע לשמחת בית השואבה בשנה זו – שצריכה להיות מתוך שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, ששמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו! ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו, ואדרבה:

כשבא מישהו וישאל: "לשמחה זו מה עושה", ישיבו לו: וכי אינך יודע שנדפס בעיתונים שמשיח כבר בא, ותיכף בא לכל אחד ואחד מאתנו, מכם, בתוככי כלל ישראל, ולוקח את כולם לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ושם ממשיכים בשמחת בית השואבה בתכלית השלימות".

(ש"פ האזינו - י"ג תשרי ה'תשנ"ב. בלתי מוגה)

שאלה: השנה היא שנת "הקהל", האם יש משהו מיוחד בקשר עם שמחת בית השואבה לכבוד שנת "הקהל"?

תשובה:

כיון ששנה זו היא שנת הקהל, "הקהל את העם האנשים והנשים והטף" - יש לסחוב לשמחת בית השואבה גם את ה"טף", ש"טף" כולל גם הילדים הקטנים ביותר.

(ליל ב' דחגה"ס תשמ"א)

שאלה: האם יש קשר בין "הקהל" לשמחת בית השואבה?

תשובה:

ויש להוסיף ולקשר שני ענינים אלו - שמחת בית השואבה והקהל - שגם הענין ד"הקהל" צריך להיות מתוך שמחה, שהרי, החיוב ד"הקהל" הוא בחג הסוכות - "זמן שמחתנו", היינו, לא רק יום טוב סתם, "מועדים לשמחה", אלא יום טוב שכל ענינו הוא "זמן שמחתנו", ועד ש"שלש שמחות כתיב בחג", ולאידך, גם השמחה צ"ל באופן ד"הקהל", בפירסום הכי גדול.

. . לאחר כל ה"שטורעם" בעניני "שמחת בית השואבה" ו"הקהל" בלילות שלפנ"ז, צריך להיות עילוי והוספה ביתר שאת וביתר עוז בלילה זה, שבו מתחילה שמחת בית השואבה ב"כלי זמר" ("החליל"), ו"הקהל" בפירסום הכי גדול ע"י התקיעה בחצוצרות.

. . גם לאחר הפעולה ב"שמחת בית השואבה" ו"הקהל" במשך . . ימים שלפני זה, בכל ה"שטורעם", עד ש"לא טעמנו טעם שינה", היינו, ששוכחים שיש טעם בשינה, ובמילא, לא יתכן שיפסיק באמצע ההתעסקות בענין הכי טוב ונעים, כמו שמחת בית השואבה ו"הקהל", כדי לישון, מכיון שאינו מרגיש טעם בשינה - הרי, בלילה זה צריך להיות עילוי והוספה באין-ערוך, סדר חדש לגמרי, הן בנוגע

ל"שמחת בית השואבה" – על ידי כלי זמר ("החליל"), והן בנוגע ל"הקהל" – "תוקעין בחצוצרות . . כדי להקהיל את העם".

. . "שמחת בית השואבה" – על ידי כלי זמר, ו"הקהל" – על ידי זה שנוטל חצוצרה של זהב. ותוקע ומריע ותוקע, ומכריז – בכחו של המשלח, הקב"ה, "דבר ה' זו הלכה" – הקשיבו יהודים! נמצאים עכשיו בזמן סגולה שבו צריך להיות "הקהל את העם האנשים והנשים והטף . . ליראה את ה' אלקיכם כל הימים!"

(ליל ד' דחגה"ס תשמ"ח)

שאלה: עכשיו אני צריך לעסוק ב"הקהל", אין לי זמן ל"שמחת בית השואבה"

תשובה:

הענין ד"הקהל" צריך להתבטא, לכל לראש, בענין שהזמן גרמא – "כל יומא ויומא עביד עבידיתיה", ובנדון דידן – שמחת בית השואבה:

יש להקהיל רבים מישראל – "הקהל את העם האנשים והנשים והטף" – להשתתף בשמחת בית השואבה, הן בנוגע לאנשים והן בנוגע לנשים . . והן בנוגע לטף, לאחד את כולם בשמחת בית השואבה.

(ליל א' דחג הסוכות תשמ"ח)

השמחה ד'זמן שמחתנו" שבמנוחת הקהל - נמשכת על כל
השנה כולה וזמן שמחתנו" שבמנוחת הקהל - נמשכת ושמחה
... וכעל כל השנה כולה, שהעבודה דכל השנה כולה תהיה באופן
שלמות וקדושה וזוכאשר העבודה היא בשמחה, הרי
היא נעשית באופן שלמעלה ממדידה והגבלה

(בשיחת ש"פ תצא תשמ"ח)

לזכות

כ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

*

לע"נ בתנו המהורה
חיה מושקא ע"ה
בת יבדלט"א חיים יהושע יהודה ובתיחן
נדבת הוריה שיחיו

לקבלת כלים מעשיים
לביצוע משימות
מבצע הקהל

HISACHDUS.CO.IL